

Tisztelt Emlékező Közösség!

Kedves Honfitársaim!

Az Anyaország határain kívül élő magyarság sorsa szempontjából az 1920-as trianoni békediktátum mellett, az 1956-os forradalom és szabadságharc volt a legmeghatározóbb történelmi momentum. Köztudott ugyanakkor, hogy ezen időszakok előtt, között és után is történtek kivándorlások. Elmondható, hogy a trianoni békediktátum eredményeképpen magyar emberek milliói saját akaratuk ellenére váltak külhoni magyarokká, ahogy az is, hogy történelmünk különböző időszakaiban magyar emberek szabad elhatározása alapján is történtek kivándorlások. Az 56-os emigráció egyik specialitása, hogy mindkét elemet, azaz az akaraton kívüliséget és a szabad elhatározást is tartalmazta. Az 56-os forradalom és szabadságharc alatt és annak hatására hazájukat elhagyni kényszerültek sok esetben a forradalomban vállalt szerepük miatti, akár végzetes megtorlások elkerülése, vagy otthon, a szegénységben, üldözöttségben vagy árvaságban maradt szeretteikről való gondoskodás érdekében jutottak e közel sem könnyű döntésre. Be kell vallanunk tehát, hogy e döntés lehet, hogy önálló volt, de aligha volt mentes külső nyomástól és behatástól.

A magyar nemzet identitástudatának és szolidaritásának hiányosságait igazolja, hogy személyes szocializációm során tapasztaltam, hogy az 56-os magyarság helyzetéről legtöbbször az került szóba, hogy milyen magas életszínvonalon és milyen szabadon élnek, milyen ételeket esznek, milyen autóval járnak és, hogy milyen valutában és milyen összegben kapják fizetésüket vagy nyugdíjukat. Fontos azonban, hogy arról se feledkezzünk meg, hogy milyen szörnyű történelmi helyzet és egyéni sors miatt kényszerültek hazájukat százezrek, köztük ifjak és gyermekek elhagyni. Akik ezt nem élték át, azok nem tudhatják, hogy milyen lehetett anyától, apától, testvértől, feleségtől, gyermektől úgy elbúcsúzni, hogy nem tudhatták, hogy az életben látják-e még egymást, vagy, hogy bármelyikük nem lesz fegyveres konfliktusok vagy koncepciók perke áldozata, vagy éppen nem kényszerül évtizedekig börtönbe. Az 56-os forradalom és szabadságharc áldozatainak köre sajnos nagyon széles. Meggyőződésem, hogy legtöbb esetben közéjük tartoznak az emigrációra kényszerültek és szeretteik is. Bár a terror tőlük nem követelte vérüket vagy szabadságukat, de a hiány, a félelem, a bizonytalanság és a kitzasztottság évtizedekig tartó terhe őket is nagyban sújtotta.

Kedves Barátaim!

Meggyőződésem, hogy egy nemzet fennmaradásának és összetartozásának fontos záloga, hogy közös történelmünk legfontosabb eseményeiről időről-időre megemlékezzünk, és azok meghatározó alakjai, hősei és áldozatai felé tiszteletünket kifejezzük. Az 1956-os szabadságharcra és forradalomra való emlékezés azonban ennél mélyebb és személyesebb tartalmat is hordoz magában, különös tekintettel a diaszpórában élő magyarság számára. Most is vannak köztünk olyanok, akik, vagy akik szülei, nagyszülei e 61 évvel ezelőtti nyomás hatására voltak kénytelenek új hazát keresni. Számukra 56 nemcsak a nemzetük történelmének fontos része, de személyes és családi sorsuk meghatározó mérföldköve.

1956 az összes szörnyűség mellett rengeteg áldást is hordozott magában egyéni és nemzeti szinten egyaránt. Az 56 őszén tanúsított társadalmi összefogás, szolidaritás, szabadság iránti vágy és bátorság hosszú távú

hatásait a szovjet tankok nem tudták megsemmisíteni. 56 tanulsága és szelleme nemcsak könnyebbé tette az azt követő szocialista diktatúra időszakát, de a békés rendszerváltozást is nagyban elősegítette. Nem feledkezhetünk meg továbbá az egyéni sikerekről sem, amelyből a kivándorolt magyarok minősítetten is részesültek. Büszkeségre és öröme ad okot, hogy a magyarok köztudottan rövid idő alatt megbecsült és sikeres tagjaivá tudtak válni az őket fogadó társadalmaknak. Külön öröm, hogy úgy tudtak új hazájukban beilleszkedni, hogy közben magyarságukat meg tudták tartani, és sok esetben ezt utódaiknak is sikerrel át tudták adni. Ennek jeles példája ez a mai megemlékezés is, amiért hiszem, hogy az Anyaországban és a diaszpórában élő magyaroknak egyaránt hálát kell adniuk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kívánom, hogy e mai megemlékezés járuljon hozzá ahhoz, hogy itt Chilében minél tovább éljenek magyar közösségek úgy, hogy a fogadó állam sokszínűségét és a Magyar Nemzet összetartozását egyaránt erősítse.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.